

Zítřejdu dál

Mě čeká další sál

Pak rozjedem ten velký seriál

K. GOTT

V poslední povídačce se vrátíme na klasickou venkovskou tancovačku, kde to Ančabandu slušelo vždycky nejlépe. V závěru svých průvodních komentářů bych se měl alespoň formálně omluvit všem osobám, o kterých jsem napsal. Zejména čest svých milovaných přítelkyní jsem často a nevhodně podroboval ostré kritice. Nebylo to ode mě pěkné, neboť mít pošlapanou čest, to je pro půvabné mladé dívky druhý nejstrašnější osud, který je může potkat! (Ten nejstrašnější by byl zavřít je na tejdenu do sklepa bez chlastu a muzikantů...)

„Mam novou písničku, chcete jí slyšet?“ pravil Strakapoud. Přestože nebylo jisté, zda jde o větu rozkazovací nebo tázací, reagoval zbytek kapely rezolutním zděšením: NE!!! Plodný autor nepovzbudivý ohlas buď vůbec nevnímal, nebo prostě ignoroval a s upřesněním: „Je to vod A“ počal předvádět novinku. Píseň sice špatná nebyla, ale šok z metody jejího uvedení do provozu odezníval velmi pomalu. Když jsme zhruba po druhé sloce začali zase nacházet ztracenou duševní rovnováhu a smířovat se s tím, že za pár týdnů po náročném nazkoušení se náš repertoár rozroste o další kousek, přerušil Mistr produkci a zaraženě se po nás rozhlédl: „Proč nehrajete?“

Zdeňku, my to slyšíme poprvé v životě!

To máte dost blbý, co, jak to teda budete dneska hrát!?!?

Dnešní taneční zábava prostě dobře nezačíná. První příznaky jsem pozoroval už v hospodě U Datla. Málem bych zapomněl! V historii Ančabandu nastal dějinný zvrat. Datel s Mířčou ukončili totiž angažmá v Baru a zahájili provoz fungl nového Hostince, kde jejich pravomoci, v Baru usměrňované dozorcí radou, staly se prakticky neomezenými. Barová klientela převlékla okamžitě kabát a naši zpěváci měli narvaný lokál dávno před plánovaným oficiálním otevřením. Jednoho dne se například po Blatné rozšířila fáma, že Datel bílí zdi a k tomu si narazil sud. Následoval mohutný frontální útok s následným víceméně násilným obsazením rozestavěného svatostánku a vypleněním řemeslníkových zásob. Veselé příhody, týkající se potom otevření Hostince a zejména pak to, že má Ančaband zase o něco lépe opevněný domovský přístav, byly však vyváženy podstatnou komplikací: U hostinského je totiž dost nezvyklé a hlavně nevýhodné, aby na víkendy zavřel podnik a odjel do okolních vesnic křičet z jeviště na lidi. To už by se totiž blížilo k provozování známé Hospody Na mýtince. A tak se kapela dostala do smutné ekonomické situace, kdy nabídka zřetelně nestíhá poptávku. Pořadatelé si nás žádají, my chceme hrát, vy chcete platit vstupné, ale párek pěvců je uvázan v hospodě. Nakonec se naše problémy celkem bezbolestně vyřešily angažováním kamaráda Ládi, který se zaškolil do Datlovy funkce a poměrně elegantně ho začal na vystoupeních imitovat. Jelikož u žádné ze zúčastněných stran se nevyskytly výhrady, naplánovali jsme bez obav pěknou řádku zábav a když Datel s Mířčou nemůžou, nastupuje v klidu Láďa.

Tak je tomu i dnes. Datel se rychlými přískoky pohybuje lokálem a zuřivě pátrá, komu vnutit lívanec (půllitr piva). Každý, kdo jen usrkne, je okamžitě zanesen do *DATLABÁZE* a vypít víc než polovinu je vyložené dráždění chřestýše bosou nohou. Pokud se někomu podaří prochlstat se beztržně až pod nápis na pohárku, je s ním konec a může být rád, když nedostane rovnou dvě. Chvillemi Datel méně zdatnými opilci cloumá - podle šplouchání v břichu pozná, jestli se nezašívají.

V těchto nelidských podmínkách se Ančaband chystal i na dnešní produkci.

Neseděli jsme u stolu sami. Atakům šíleného výčepáka odolávali po našem boku i pánové ze skupiny Bumble Bee. Hovořilo se o jejich nové desce, ale přesto mi bohužel neunikl rozhovor frontmanů obou kapel - Ferbla a Strakapouda, kteří seděli mimo hlavní jádro. Komu patří jednotlivé role je nepodstatné, proto uvádím pouze holý přepis pozoruhodného dialogu.

- To je dneska vítr, co?

- To jo, já jsem proti němu potřeboval rychle jít a nešlo to.

- To máš pravdu, já proti němu potřeboval rychle vykopat strouhu a taky to nešlo.

Nakonec se mi podařilo vyrovnat útratu a s posledním točeným, které mi Datel vnutil do ruky na cestu, jsem zamířil k ekonomce, kde byl sraz s Mlhou, Bandaskou a p. Brouskem na nakládání aparatury. Tato akce, sama o sobě dost hnusná, byla ještě vylepšena nepříjemností při navigování couvajícím avie. Výsledkem našeho umu byl vyvrácený sloup veřejného osvětlení a načechraný zadek vozu. Jediným světlým bodem neoblíbeného a namáhavého tahání beden ze sklepa na korbu se tak stal Mlhův pokus o gentlemanství. Shodou okolností s námi totiž cestovala poměrně pohledná slečna, na první pohled poslední nepolibený kvítek na blatenském rumišti. Ještě jsme nevěděli, že navštěvuje devátý ročník základní školy, vypadala jako značně odrostlejší. Jak je před neznámou ženštinou zvykem, omezili jsme frekvenci silnějších slov na minimum a chovali se relativně slušně. Zlatým hřebem vybroušeného bontónu nás však doslova šokoval právě Mlha! Vyztužený textilní obal na bednu, který se mezi muzikanty zásadně nazývá lidovými verzemi slova kondom označil totiž jako „...*takový ten hadrový pytlíček, co se navlíká na bednu*“, přičemž se tvářil jako lev salónů. Chápali jsme, že nechce nevinné děvčátko vyděsit, přesto jsme se jeho ušlechtilé mluvě upřímně vychechtali, demonstrujíc tak své svěťáctví. Milé poupátko však mezitím zahájilo velmi otevřený rozhovor se svými přáteli a můžu říct, že jsme se zděsili. Jistě by upřímně žasnul i Dr. Radim Uzel, ovšem my

chvílemi zcela ztráceli orientaci v ději! Znechuceně jsme se přesunuli do kabiny avie, kde Mlha, maje na paměti bolestný zážitek s „pytlíčkem na bednu“, zasmušile hořekoval nad zvráceností světa.

Chvilku jsme ještě popojížděli po Blatné a po několika nedorozuměních, kterým se prostě náš soubor vyhnout nemůže, jsme už i se Strakapoudem na palubě zamířili směrem do teritoria, obecně známého jako „Kout za Blatnou“. Bárty se slušně omluvil, že přijede později vlastním vozem, neboť s takovou bandou kretěnu nechce mít společnou ani dopravu a k němu se připojil i zaskokář Láďa. V kabině avie jsme se tedy uvelebili já a Mlha. Cestou jsme rozmlouvali s šoférem, který, jak už jsem naznačil, nepatřil právě k ostríleným kofrům. Netušili jsme, že nás někdo z lidí našeho mecenáše Pavla ještě dokáže překvapit. Viděli jsme už mnoho: Šoféra, který přivezl nákladňák, ale sám chodit nemohl, z kopce se řítící liazku, odbržděnou stýkající se dvojicí, dále pak šavli na předjíždějícího Favorita či v neposlední řadě vyvrácený sloup veřejného osvětlení. Ovšem teď jsme byli zaskočení. „To bude nějaká dýča, co?“ Usmál se maník, asi dvacetiletý, a vrazil do přehrávače kazetu s jakýmsi hýkajícím černochem. Nechápatě mu povídám: „Co jako, jaká dýča?“ Šofér neztrácel formu a pokračoval: „No ty repráky, jak ste nakládali, to bude nějaká dýča, že jo?“ „My sme Ančaband, kapela, a jedeme hrát, ty nás neznáš, vole?“ Snažil jsem se vysvětlit. „Kapela na dýče? Divný...“

Docela mě otrávil a tahání aparatury (repráků!) na sál by asi taky nikomu na náladě nepřidalo. Další pecku jsem si zasadil sám poté, co jsme vzájemně propojili a vyvázili vodiče, potřebné k tomu, aby se ozýval kravál. Většina špiny a zaschlého piva z kabelů ulpívala nyní na mých rukou, takže jsem se odebral na WC se umýt. Mýdlo zde nebylo, zato na okénku stál jakýsi saponát, který se mi pozdával jako solidní náhrada. Řádně jsem si s ním polil ruce a pustil *jediný* kohoutek. Náhle jako by se zdálo, že z něj teče teplá voda. Až mě ruce začaly silně pálit! Tu mi začalo v hlavě klíčit jisté podezření, vzápětí jsem popadl pikslu od „saponátu“ a četl: *POZOR ŽÍRAVINA! V případě zasažení pokožky...* Nezbylo mi, než upalovat za paní hospodskou a rychle žebrot o mýdlo s jelenem. Po důkladném vydrhnutí zbytků pokožky jsem se zdrcen odebral na sál, kde mě přivítal Strakapoud slovy, kterými toto vyprávění začíná, to jest „Mam novou písničku, chcete ji slyšet!“

Zjistil jsem, že došlo ještě k jedné změně: místo Bártyho dorazil zaskokový bubeník Sísá, takže se počet alternujících hudebníků rozrostl na dva kusy. Bárty je údajně zaneprázdněn neodkladnými povinnostmi v Bumble Bee, a tak místo sebe vyslal náhradu. Sísá si odevzdaně začal montovat soupravu, obličej deformovaný výrazem takového hoře, že by se při pohledu na něj nervově zhroutil i kdejaký cynický vyvrhel.

Jak už jsem podotknul, píseň byla zdařilá a my jsme ji skutečně do začátku zábavy nacvičili. Mezitím dorazily první skupinky příznivců, což mě potěšilo, neboť v sousední visce nám konkurovala jistá povedená partička z hitparády ESO. I ruce mě přestávaly pálit. Další příjemná zpráva mě zastihla u stolu zasloužilých příznivkyní. Velmi půvabná dáma mi zde totiž nabídla sňatek s tím, že je zhruba ve třetím měsíci a jediné já budu mít sto procentní jistotu. Podezřelí jsou totiž umělci asi tři kapel a jediný já to sto procentně nemůžu být! Musel jsem její úvaze přiznat jistou logiku a dokonce se mi začala líbit myšlenka, že kdyby se povedlo naše malé po tatínkovi, mělo by hudební sluch. Vyžádal jsem si ovšem čas na rozmyšlenou s tím, že mám rád své zaměstnání a v případě sňatku s ní bych po měsíci neprolezl s parohy pod viaduktem do továrny. Posunul jsem se tedy o stůl dál a složil několik poklon neméně pohledně slečně. Neméně pohledná slečna celkem bez váhání pronesla zvláštní větu: „Jirko, ty máš takovej vybraněj sloh a já bych to tak pěkně jako ty neuměla říct, víš co? Pošli se do prdele sám!“

To téma odkopávání umělců si zaslouží, abych ho podrobněji rozvedl. Ostatně, umím si to tak pěkně říct! Myslím, že to nebude přehnaná pýcha, když prohlásím, že v této oblasti mezilidských vztahů patřím mezi odborníky nejzkušenější. Skutečně, to není žádná sebechvála, ale tolikrát jako já byl hnán sviňským krokem málokdo! Pokud provedeme analýzu této skutečnosti, musíme vycházet z konkrétních specifik „Kouta za Blatnou“, kde se pochopitelně vše odehrává. Zde je důležité to, že patrně vlivem vše pronikajícího radonu (ovlivnění genetické informace...) a nevím čeho ještě všeho možného zde dochází k abnormálně hustému výskytu nadstandardně pohledných ženštin, což o sobě bohužel ty bestie ví a dávaj si bacha. Stanou se ale k výjimky, a to dost časté! To souvisí s dalším fenoménem „Kouta“, kterým je d'ábelská spotřeba alkoholu. Zatímco v ostatních částech republiky mají chlápci heslo: „Po patnáctém pivu je pro mě každá princeznou“ a dívky prakticky nedají souvislou větu dohromady ani za střízliva, v „Koutě“ je tomu jinak. Zde dívky říkají: „Po patnáctém kusu beru všechno!“ a chlápci se po patnáctém pivu v rodné hospůdce teprve rozhodují, jestli vůbec půjdou na zábavu. Tak vzniká kuriózní situace, kdy v jedenáct pánské osazenstvo naší taneční zábavy chrápe zcela nepoužitelně pod stoly, zatímco podroušené dámy začínají lovit. Na sále však už v té době připadá v úvahu maximálně požární hlídka, několik zděšených abstinentů, přivandrovalých omylem ze Strakonicka, a možná pár blateňáků, odkojených Datlem, kterým jen díky tuhému tréninku zbývá slabá hodinka života. Ale z jeviště se ozývá řev... V nalité madam začíná klíčit podezření, že ti kluci z Ančabandu nejsou zase tak hnusní, jak se jí už léta zdá. Do toho působí podvědomí (a to je taky na plech), které se domnívá, že pánové vyrábí kravál z důvodu lákání samiček! (Zde upozorňuji, že analogie se zákony přírody je scestná: tokající tetřev hlušeč za své řvaní nedostává prachy!!!) Dá se tedy říct, že kolem půlnoci je vše co zbude po Strakapoudovi volně k dispozici. Já už velmi dlouho na tuto situaci prakticky nereflektuji, protože mi oči otevřel kapelník Mlha. Ten tvrdí v podstatě toto: Když ti na jevišti nakopne fernet, tak se maximálně pobleješ a toho si nikdo ani nevšimne. Ovšem když tě nakope ženská, tak z tebe má každé eště prdel. Ale vraťme se do teoretické úrovně. Taková pohledná dívčina, zcela zblblá alkoholem a celkem přirozenými pudy, se pak poměrně snadno stane ochotnou obětí umělcových zálib. Na doplněnou je třeba podotknout, že určit, kdo se vlastně stal obětí, by asi ve většině případů bylo dost složité. Každopádně: den, který následuje po taneční zábavě, je pro zúčastněnou kritický. Moc si toho většinou nepamatuje, ovšem chybějící informace ochotně doplní méně šťastná kamarádka, která průběh pelešení s Místrem tajně sledovala ze sedadla spolujezdce. Za střízliva dojde též k plnému vybavení všech půvabů partnera, což musí být ve spojení s kocovinou a ostudou opravdu příšerný pocit. U kapel, které pravidelně vystupují v pátek i v sobotu pro prakticky neměnné publikum, můžeme pozorovat zajímavý úkaz. V pátek tančí pod jevištěm

hlouček pohledných ožralých slečen. Tyto vysílají k hudebníkům zbožné pohledy. V sobotu se pak stejná partička tiskne v nejzazším rohu za kamna, vzájemně se ubezpečujíc, že jsou stokrát krásnější než cácorcky, které juchají před zraky umělců dnes. Madam je po svém výkonu zákonitě zdrcena. U extrémního případu, který jsem teď uvedl, dojde někdy kolem středy k reakci, kdy sama zjistí, že se jí to vlastně líbilo, od čtvrtka studuje rozpis a bezesnou noc na pátek tráví laskáním se s relikvií nejceňnější - zpěvákovo fuseklí, obvykle vystavenou na nejčestnějším místě svého hnízdečka! Normální obyvatelka „Kouta“ tak ovšem samozřejmě nejedná. Její zděšení je upřímné a je odhodlána Mistrovi při nejbližší příležitosti sdělit, že se jednalo o politováníhodný omyl. To je holá podstata dívčinych úvah a nyní záleží na její fantazii, inteligenci a originalitě, jakým způsobem to dá hudebníkovi kolem třičtvrtě na osm vyžrat. Z konkrétních příkladů stojí za zmínku například: „Nezlob se, já to tak nemyslela“ (?!), o kterém mi vyprávěl kamarád. Za velmi podařené považuji i: „Nezlob se, když já už od Parkánů měla všechny a od vás ještě nikoho!“, kterým jsem byl poctěn osobně. Ze stejné dílny pochází také: „Když já si tě spletla se svým starym!“ To kdysi inkasoval kolega. Ovšem nejpobláznější a tím pádem také ne příliš originální způsob vymezení Mistrových kompetencí je tzv. „zůstaňme přáteli“. To je zejména případ děvčat, která se na šikmé ploše vezla déle než jednu zábavu a našla zalíbení v určitých výsadách, které člen realizačního týmu má. Nedávno se mi opět dostalo této cti a to mě vlastně přivedlo na myšlenku takto rozsáhle o celé problematice pojednat. Neboť průběh dialogu (prakticky monologu) má ustálený charakter a změny, které jsem v jeho mnoha variantách vyzoroval, jsou minimální, dovolují si ocitovat standardní verzi a doplnit překladem do srozumitelné češtiny.

...nechci, aby sis to špatně vykládal, ale musím ti něco sdělit (= *za chvíli budou kopačky a myslí si co chceš*) Víš, říkám si, že se k sobě nehodíme (= *zatímco já jsem krásná, ty si hnusnej jak staveniště Temelína*) a já pořád čekám, až přijde ten pravý (= *ty vole, já bych se byla ochotna pelešit i s kdekjakou potvorou ze Star Treku, ale koukni se na sebe, co je moc, to je moc!*) Velice se mi s tebou líbí (= *docela bych chodila dál zadáčo na zábavy a vozila se s kapelou*) a bylo by krásné, kdybychom nadále zůstali nejlepšími přáteli (= *taky by nebylo špatný sežrat ti vobčas večeri!*)

Tím končím teoretickou přednášku a vracím se elegantně zpět na taneční zábavu Ančabandu. Je třičtvrtě na osm, opouštím svoji nejnovější „kamarádku“ a odcházím na jeviště, pochvalně kvitujíc její originalitu.

Produkcí jsme jako obvykle zahájili písní, kde sólový part zpívá Evča. Naše pěnice odvedla standardně hodnotný výkon a když dozpívala, odebrala se spokojeně do zákulisí. Její trasa však bohužel vedla místy, kde se klímala šňůra od mé kytary. Samozřejmě zakopnula, z reproduktoru padla švestka a můj nástroj se odmlčel. Kabel byl vedví. Evča se ještě ohléla a z jejího překvapeného výrazu jsem vyčetl něco jako: „Cos to na mě narafičil, ty starý ďáble?!“ Kvůli jedné šňůře jsem se samozřejmě nevzrušoval a bleskově si zapojil náhradní. Následující píseň měl zpívat Láďa. Strakapoud ho uvedl a já si mezitím ověřil, zda kytara opět hraje. Láďa razantně vtrhl na jeviště a smělymi kroky se řítit k mikrofonu. Když se nacházel za mými zády, ozvalo se charakteristické lupnutí a šňůra číslo dvě se poroučela. Pachatel byl natolik zaujat uměním, že mou tragédií patrně vůbec nezaregistroval. Ani tentokrát jsem nepředváděl žádnou hysterii a celkem v klidu si šel pro další šňůru. Tentokrát už ale bylo nutno hledat v bedně s kabely, což zabralo poměrně dost času. Nicméně kytara opět hrála. Zábava se začala solidně rozjíždět, sál se zcela zaplnil a zdálo se, že mé utrpení skončí. Vyškrábal se k nám však neznámý nalitec. „Uíí quíí hů hů blebleblé“ sdělil mi rezolutně v bravurní finštině a zamířil k mikrofonu, podělit se o svůj bonmot s ostatními účastníky. Nejisté kročeje ho však během nekontrolovatelného potácení zavedly do zcela jiné části jeviště - do míst, kudy vedla moje kytarová šňůra. Opět známé lupnutí a kytara opět nemá! Tentokrát mi už nervy povolily a prakretén letěl z pódia. Naštěstí nekladl odpor. Já už však neměl na co hrát! Další šňůra, kterou jsem po pracném hledání vylovil, byla nefunkční, což jsem zjistil až po dlouhém vyluzování odporých brumů a chrochtů. Nezbylo mi, než se uchýlit k loupeži a šlohnout kabel, který Mlha používá na lazení. Ten se totiž přímo nabízel na jeho bedně. Skočil jsem zuřivě po něm, neboť jsem přesvědčen, že bez mého umu nemá Ančaband patřičně profesionální zvuk. Mlha si mě však bohužel všimnul a s úsměvem pokýval hlavou: „Ty zas nemáš šňůru, ZDENKU?“

Jako jezdcí apokalypsy vtrhli mezitím na sál zdecimovaní pánové z Bumble Bee. Řady nelítostného šiku byly navíc posíleny o několik jejich neméně tumpachových pochlebovačů a pochopitelně i o nezvedeného tambora. Záměry této vznešené návštěvy pro naši akci zatím nebyly známy, ale mě bylo jasné, že udatenství, která budou vykonána, opět daleko předčí meze šedi průměru. Pokud nebude na pódium zlikvidováno zařízení v minimálně několikatisícové hodnotě, jistojistě to odnese kulturní areál. Zde zejména hrozí erupce řekl bych až patologických antiokapových vášní. Neobyčejnou pozornost panstvo věnuje i erotické osvětě zaostalého venkova. Jejich avantgardní polohy, pozice a pózy (on + on, on + on + on, on + piliňáky...) jistě vejdu do dějin podobně jako Kamasútra.

Zpočátku se vše vyvíjelo poměrně klidně. Po zničení jednoho mikrofonu (já jen poznamenávám, že se jednalo o mikrofon zn. SHURE, známý z reklamy, kde s ním zpěvák v pauzách zatlouká hřebíky) a několika stojáneků je přestalo jeviště zajímat a prakticky ho do konce zábavy navštívili pouze jednou - když nastoupili v řadě před kapelou a předvedli užaslým tanečnickům tzv. „kontrolu hulvátů“. O co jde, ponechávám raději na vaši fantazii, ale přece jen něco naznačím. Jeden z jmenovaných pacientů byl vybaven záclonou, kterou nejspíš urval někde ve výčepu. Z té si kolem pasu vytvořil jakýsi svatební závoj a ten, zůstav neodložen, ještě mnohonásobil dojem odporosti při kontrole dotyčného „hulváta“. Můj vizuální zážitek z této podívané byl natolik silný, že dodnes při pohledu na sebekrásnější nevěstu v závoji cítím silné nutkání ke zvracení.

Velice nepříjemné bylo i to, když si kytarista vzácných hostů Zvonek sedl asi dva metry od místa, kde jsem prováděl účinkování a upřel na mě ostražitý pohled. Podobní znalci a jiní magoři mě už léta neznervózňují, přesto jsem se asi po hodině dozoru cítil být vyveden z míry a udělal několik kiksů, kterých si všimli i ostatní členové našeho souboru. Reagovali různě. Zatímco Strakapoud se radostně chechtal, Mlha několikrát zlobně povyskočil a Sisa se začal tvářit ještě o něco smutněji. Zvonek však nezměnil polohu a dál mě hypnotizoval vyvalenými bulvami. Po zádech mi začal stékat studený pot a hlavou

věřily prognózy rádo by vtipných metafor, jimiž budu po představení uměnímilovnými blběcky hodnocen. Když už bylo hodně zle a autosugesce „Vysrat se na blba“ zcela ztroskotala, přičítal se Bárty. Zběsilcům se patrně po svém zatoulaném kolegovi zastesklo, a tak pro něj byl k mé nevyslovné úlevě vyslán emisar. Popadl Zvonka a odnášel ho na parket. Tedy odnášel...ale jak! Asi jako figurínu inspektora Trachty ve filmu Rozpuštěn a vypuštěn! Na pozici, ve které mě tam už přes hodinu mučil se totiž nic nezměnilo - stále v sedu, hlavu podepřenou rukou a výraz odborného zájmu v zaseknutých vyvalených očích. Bárty uchopil zcela ztuhlého druha a aniž by ho neobvyklou situace jakkoli vzrušovala, odcházel s toporem v podpaží směrem k souložícím rockovým nadějším...

Další osudy našich přátel však nebyly příliš veselé. Podařilo se jim sice ještě vyděsit i jinak poznamenat blíže neurčitelné množství nymf, dílem vyplenit a dílem spást plantáž ozdobných kapradin, ovšem při provádění destruktivních ataků na otevřené slunečníky došlo k tragédii. Náhle procitnuvší Zvonek zaútočil na cíl bosou nohou, která v tvrdé realitě neobstála a zmrazila se. Raněný musel být posléze dopraven do nemocnice, což i on sám patrně nemohl považovat za důstojný happyend. My jsme však o této pohromě zatím nevěděli a bez ostychu pokračovali ve výkonu umění.

Jakýsi bědující pán z Kladna, který původně v nedalekém rekreačním zařízení nabíral síly k dalším pracovním úspěchům, zabloudil omylem do zóny ostřelované naší aparaturou a pronesl výrok, který nám o přestávce radostně zvěstovaly očitě svědkyně: „Už nikdy nepojedu na dovolenou na místo, kde nechají kravit se tyhle kurvitele písniček!“, čímž nás potěšil.

Přestávka mi přinesla i jiné veselé zážitky. Regeneroval jsem si síly procházkou do zátiší a tam probíhal zajímavý úkaz. Jedna moje přítelkyně, kterou nebudu jmenovat (protože nemusím), se pokoušela vyvrhnout obsah svého trávícího ústrojí, a to za asistence několika odborných poradců. To mě velice zaujalo, neboť s jejím pojetím této činnosti mám i já četné zkušenosti. Tak tedy. Zatímco velmi zkušená kamarádka inkriminované dámy přezíravě pokřikovala: „Co ste to za rodinu, když tě pustí na Anču a ani tě nenaučí blejt?!“, tak přítomný ženich se snažil o metodicky vedenou výuku, neboť k všeobecnému posměchu dotyčnou miluje, jsa zdaleka. Tento pán už ale též ztrácel trpělivost a naposledy vysvětloval: „Musíš si strčit prst co nehloubš do krku!“ Když viděl, že dáma jeho srdce má v hubě paži až po zápěstí a nic, smutně rezignoval: „Viš co? Tak už si to tou rukou rovnou vyndavej...“

Další přítelkyně, která se mnohem odbornějším způsobem bohatýrsky prezentovala už ve výčepu, byla opodál přendávána do nezasaženého oděvu. S údivem jsem zjistil, že celé humanitární akci velí Strakapoud, který velmi iniciativně zkoumá do posledních podrobností každou část garderoby inkriminované slečny, zda to nebude třeba též převléci.

Já si zde neodpustím ještě jednu poznámku na adresu svých oblíbenkyň. Vzpomněl jsem si na ně nedávno, když jsem omylem nahlédl do jakési publikace Červené knihovny a v namátkou vybraném úryvku mě velice zaujalo, jak vzletně autor vystihl nevinnost jisté dívky (cituji): *Její oči jakoby říkaly - Zde trhati růže jest zakázáno...* Napadlo mě, že kdybych se měl ve stejném stylu vyjádřit k otázce mravopověstnosti našich fanynek, musel bych v nejlepším případě použít něco jako: *Z jejího přiozřalého pohledu šlo maximálně vyčíst - Zákaz skládky pod pokutou 100 korun...*

Přestávka ale skončila a my se odebrali opět potěšit publikum. A divadlo lidu se začalo chystat k nové scéně dramatu... Strakapoud nedávno služebně udivoval pracovním nasazením vesničany v jisté velice zapadlé dědině a stravoval se v místním hostinci. Ten disponuje kromě výčepu 4x4 m též miniaturním sálečkem a latrínou na pavlači. Strakapoud, zřejmě zmámen vidinou větších porcí, nasliboval domorodému kulturnímu atašé přehršel našich vystoupení a to se teď vymstilo. Mě a Mlho. Alkoholem zcela zablokovaný selský synek se připotácel po schůdcích na jeviště - první jsem na ráň já, pak Mlha - a do virválu našich kytar si začal klást své podmínky. My jsme samozřejmě nemohli nic tušit, ale poté, co se náš trýznitel několikrát dévotně poklonil Strakapoudovi, byla nám situace celkem jasná a Mlha vydal bedňákům příkaz srazit milánka z pódia. Vražda na objednávku byla promptně vykonána, avšak pabl po chvíli opruzoval znova. Tentokrát stačil před odklizením zvládnout i několik tanečních figur. Příště už vyloženě radostně přikřepčil - samozřejmě letěl zas. Přesto, že bedňáci byli ve střehu a veškeré jeho pokusy o obtěžování končily tvrdými, nicméně přiměřenými zásahy, vyškrabal se k nám ještě mnohokrát. Před svým definitivním koncem, který zavínil dílem alkohol, dílem naše ochranka, stačil mi ještě do ucha zařvat: „Hele motaj se vám tu nějaký dva cizí blbci a shazujou mě furt z jeviště - pošli někoho, ať je vyhodí!!!“ Samozřejmě, že o následující přestávce se Strakapoud začal zuřivě pít jestli nevíme, kam šel jeho známý pořadatel, že s ním chce domluvit zábavu. A tak jsme se tedy dozvěděli podrobnosti o identitě nebožákově a přesvědčili se, že náš odhad seděl přesně.

Dvojici našich velmi společenských kamarádek postihla poblíž výčepu tragédie - jedna z nich se pokoušela o námluvy s mým přítelem Františkem, který ji za odměnu polil pivem, poslinal a praštil hlavou do nohy, jak se kácel pod stůl. Dáma si to omylem vyložila jako zhodnocení svých kvalit a jala se usedavě naříkat, zatímco její družka vesele skotačila vůkol. To se mě dotklo, neboť nesnáším když jeden pláče a druhý se vedle raduje, a tak jsem zjednal rázně nápravu. Stačila něžná větička: „Ty vole, ty seš tak hnusná, že bys mohla zpívat s Kelly Family!“ a bulely obě!

Kdepak, podstrojování fanynek nikam nevede. Nedávno mi vyprávěl kamarád odstrašující příběh, který málem skončil ublížením na zdraví. Vloudila se k němu do zákulisí náramně pohledná slečna a bez okolků se začala ovíjet kolem něj, potažmo kolem kytary, kterou právě ladil. Ta ji však kupodivu zajímala víc. (Zde patrně fungoval odlišný duševní mechanismus, než jsem rozebíral na začátku. Důvod jejich aktivit bych charakterizoval asi takto: Když von je hnusnej a vometá se tu takovejch kurev *a já*, může za to jednoznačně kytara - tedy - když já budu mít kytaru, přisun mužskejch bude zcela bez omezení!) Dáma se tedy začala zajímat o kytarové akordy s tím, že se je bude učit. Zahraje pak známou píseň. Takže první akord: „G“ - předvedeno. Druhý akord: „D“ - vysvětleno. Třetí akord „E“ - a tu se kamarád zeptal: „Ty, a co je to vlastně za písničku, třeba jí znam taky?“ Odpověď byla zdrcující: „No přece *GDE domov můj!*“

Poslední série toho, co se na Blatensku poněkud nepřesně nazývá „taneční zábavou“ se stala prakticky přesným naplněním výroků, kterými prezident Havel charakterizoval čtyřicet let socialismu. Tím myslím například: Naprostý úpadek společnosti... Krize mezilidských vztahů... Degradace člověka a jeho duševních hodnot... Destrukce mravních zásad a kulturní barbarství, a to i na nejvyšších místech... Pro úplně dokonalé vystižení smutné situace si dovoluji ještě zmínku o tom, že ve výčepu se navíc posral pingl...

Konec představení nastal podle předpokladů někdy kolem druhé hodiny. Trochu jsme se obávali, jestli Strakapoud neprovede zase nějaký kopanec jako minulý týden, kdy v úplně opilosti vyhlásil konec produkce už v jedenáct a zcela tím zaskočil publikum i kapelu, která začala nadšeně balit. Až když od dveří vyběhli uplakaní pořadatelé, přestala to být sranda. Zvlášť trapně jsem se cítil při pohledu na jakousi prostou ženu, která lamentovala: „Jídla bylo málo? Jídla bylo málo?“ Dnes ale vše proběhlo v klidu a my se mohli věnovat povznášející činnosti - rozebírání aparatury a její naložení do avie. Často se při této příležitosti přihodí taková věc, že kromě výbavy kapely je transportován i některý její člen. Zejména o vánocích je to docela veselá taškařice. To totiž postiženému zpívá záchranná četa píseň *Nesu nesu kolegu*.

U mě dezorganizace odjezdu budí jisté obavy. Zjara se mi totiž stalo, že jsem byl zapomenut po zábavě v Sedlici a musel šlapat potupně do Blatné pěšky. Vzhledem k tomu, že v povětří řádila poslední sněhová vánice, nebyla to rozhodně příjemná procházka. Mlha sice tvrdí, že mě tam nechali náhodou, ale já mám dodnes podezření, že to byla msta. Jednou jsem ho totiž v zimě vezl na motorce a Mlha se mi změnil v jinovatku.

Šofér zaraženě pozoroval závěr akce z kabiny avie a patrně ho choutky na diskotéku přešly. Když jsme se pohodlně uvelebili na korbě a on nám přišel zavřít zadní sajtnu, pronesl rezignovaně: „Eště si sem pověšte ceduli NEKRMIT!“

Zábava na avii mívá tradičně vysokou úroveň, neboť zpravidla jsou našimi spolucestujícími civilní osoby, které nepatří ke kapele. O odvoz domů byly nuceny pokorně žebrot a jejich postavení je tudíž jasně druhořadé. Z nich jsou pak především vybírány noční návštěvnice příbytků chlípných umělců (Strakapoud), s čímž však ony většinou napevno počítají. Kolem toho se obvykle odvíjí i většina rozhovorů. Např.: Vokoune, znáš mojí ségru? -No, znam, my sme jí tuhle se Strakapoudem zatáhli do garsonky! -Ne, proboha ne, nevyprávěj mi o tom, já si na ní chci zachovat jenom krásný vzpomínky! -Na garsonku?

Přesto, že v doupěti neřesti jsem prakticky stálým nocležníkem, neslavím kupodivu srovnatelné úspěchy jako domácí pán. Asi na to jdu ze špatného konce. Tuhle jsem jednu slečnu lákal na to, že v garsonce nocuji na krásné sokolské žíněnce. Začala jevit zájem, proto jsem přidal podrobnosti a vysvětloval jí, jaké má taková žíněnka přednosti oproti obyčejné posteli. Pozoroval jsem, že jí téma vyloženě zaujalo, ovšem asi jsem to trochu pokazil větou: „Šavle se z ní snadno utře a hovno ani není vidět!“ Pak už se odmítala se mnou bavit.

Tentokrát se však po příjezdu do Blatné zjistilo, že Datel ještě svítí, proto byly veškeré kontrakty dohodnuté s děvčaty bleskově stornovány a horda nadšených umělců vyskákala bystře přes sajtnu. U Datla bylo i přes pozdní hodinu ještě živo, i když odolávali už jen nejsilnější charaktery. Například kmotr naší desky Pepa ještě docela srozumitelně vyprávěl poučný příběh o tom, jak si pozval domů senzibila: Ten vůl nás všechny nechal ležet v obejváku na zemi a šmejdlil ve sklepe. Pak chvíli šteloval bojler a nakonec mi přišel říct, že moc chlastam, vědátor! Do historie navždy vstoupila i legendární věta saxofonisty Venci B.: „Hraju zásadně na americký plátky. Mam jich doma na půdě plnej sklep. Francouzský, německý, italský...“ A když už jsme u slavných výroků, neměli bychom zapomenout i na Strakapoudovo lakonické: „Srčí mi trapír!“, kterým se rozloučil.

K ránu nás Datel začal opatrně připravovat na to, že se bude zavírat. Ne, že by se cítil unaven, ale záviděl nám, a tak chtěl jít chlastat ke konkurenci. Docela mě šokoval, když někdy o půl páté naléhavě kníkal Mlhovi do ucha: „Mlžko, budeme zavírat... Nechlastej... Pojď s náma k Bálovi...“ Ale Mlžka i já jsme cítili, že norma byla splněna a nejistými krůčky vyrazili k Mlhovu domovu. Začalo svítat...

Kolem jedenácté mě Mlha probudil tradičním blatenským budíčkem: „Vstávej, vtevřeli Bar!“ Nacpal do mě porci vybraných pochoutek a už jsme šněrovali k záložní nálevně. Cestou jsme potkali naši Mirču, jak nese basu lahví fernetu. Vyměnili jsme si zdrchané pozdravy a Mlha, ve snaze o zdvořilostní konverzaci, nadhodil: „Deš z lékárny?“

V Baru se už pochopitelně rozvaloval Strakapoud, ale sotva se pochlubil, že sehnal jako bedňáky partu Ukrajinců, opatrně jsme si odsedli do bezpečí.

O víkendu, když otvírá Bar, můžete zde vůbec pozorovat celou plejádu roztomilých figurek. Najednou se třeba otevřou dveře a majestátním krokem vstoupí postava ve vojenském protichemickém obleku. Všude jinde by se jistě polekali, ale tady každý ví, že některý štagast jde přepíjet antabus. Tuhle nás potěšil přítel Jakub, který omylem asi po pěti letech vystřízlivěl a se ztrhaným výrazem se šoural k výčepu, přičemž skuhral: „Ty vole, a já nikdy nechtěl věřit, že ten absťák je pravda!“ Také zde můžete potkat pána, který netuší, že jeho synek reprezentativně chlastá. K pobavení zasvěcených si zde stěžuje na klasické příznaky potomkova syndromu, které si však v otcovské naivitě nesprávně vykládá. Tentokrát všem ukazoval poťlucené prsty, že prý s mladým svařovali. (My znalci, kteří jsme „mladého“ viděli včera na zábavě jsme ocenili, že ještě vůbec žije) On sám prý držel patřičné kusy železa u sebe, ale synovi se tak strašně třásl ruce, že elektrodou omlátil všechno kolem, zejména jeho prsty, ovšem místo sváru zasáhnout nedokázal.

Zmíním se i o jedné milé dámě, která se zde sice vyskytuje velmi vzácně, ale zato mě nasrala. Kdysi, když zde ještě točil Datel, dvořil jsem se jí jednoho pošmourného odpoledne u tichého stolu pod oknem. Přestože jsem byl střízlivý, hýřil jsem komplimenty kadencí kulometu a přívally lichotek nebraly konce, což bylo obzvlášť šokující, neboť moje vybroušená

konverzace s děvčaty mívá zcela jiný průběh. (Zhůvěřilejší scénu zažil Bar pouze jednou - když náš zemitý zvukař Bandaska nazýval v deliriu jistou dívku *poupátkem*) Dotyčná vybruslila z ošemetné situace elegantně, aniž by ranila moji hrdost: „Ale ano, samozřejmě, jenže maminka mi zakázala jakékoli styky s muzikanty, sportovci a číšníky, takže...“ To by bylo samo o sobě v pořádku, já bych zaťal zbytek zubů a s pochopením se odplazil, kdyby ovšem žádostivým pohledem nehltala našeho **zpěváka Datla**, který právě přišel **z hokeje**, a začal **roznášet püllitry** ještě v **dresu!!!**

Kolem druhé hodiny odpolední však poklidnou atmosféru Baru vystřídala nervozita předstartovní horečky a řada hostů zaplatila. Ve dvě totiž otevírá Datel. I my jsme se chystali k výpravě do „Země zalíbené“, ale odkudsi se vynořilo panstvo z Bumble Bee. Informovali nás o neslavném konci Zvonkové a sháněli se po návštěvních hodinách v nemocnici, že ho jedou navštívit. Jelikož mám s podobnými zraněními rozsáhlé zkušenosti, nabídl jsem se, že se k výpravě připojím, abych odborně posoudil umění píseckých chirurgů. Kde se vzal, tu se vzal, posílil naši sestavu ještě Bláža, nesmírně nadaný hudebník, který je živoucím odstrašujícím případem člověka, u nějž příroda celý příděl mozkových závitů vypleskala na hudební nadání. Já jsem ho tu původně vůbec nechtěl jmenovat, protože toto vyprávění skončí jeho hrůzostrašným výrokem, ale je to jedno - Blážovi to vadit nebude. Jeho království není z tohoto světa.

Vyjeli jsme tedy k Písku a cestou rozebírali očekávanou úroveň blatenského rockového festivalu, který se měl zanedlouho konat. Všichni jsme byli předem znechuceni a je třeba zdůraznit, že naše pesimistické prognózy naplnily asi tak jednu desetinu toho, co nás čekalo. Uvedu příklad. Třeba jsme předpovídali, že na Karavelu budou lidi házet rajčata. No a kromě rajčat na ně někdo hodil i bednu s kostmi z grilovaných kuřat... Nakonec jsme použili slovo které do češtiny zanesl Strakapoud a shodli se, že to bude pěkný trapír. Bláža se rozhovorů nezúčastňoval a šťastně si prozpěvoval, spokojen že se veze.

Písecká nemocnice nás nepřivítala nejsrdečněji, ale našeho raněného jsme nicméně po několika hádkách s personálem objevili. Byl již při smyslech a vyprávěl nám veselé zážitky z klinické smrti. Anesteziologovi totiž zatajil svá zhruba čtyři promile a po podání narkózy na sále zkolaboval. Po úspěšném oživení za to dostal strašný kotel od primáře, jenže po totální opici, narkóze a vyutuhnutí na operačním stole měl okno nevídaných rozměrů a nemohl podat sebemenší vysvětlení. Tak jsme se nenuceně bavili o počtu drátů v noze, jestli je lepší mít dráty zevnitř, nebo vně, několik sestřiček nám přišlo vynadat, prostě typický nemocniční rozhovor. Bláža neřekl za celou dobu jediné slovo, a jeho zrak bloudil v končinách, které oko smrtelníka nikdy nespátí. Náhle však procitl, usmál se na Zvonka a starostlivě se zeptal: „Hele, tak co, co noha? Byl si s tím vůbec u doktora?“

To je konec!

Neboť mi jako věhlasnému publicistovi chodí občas dopisy od nezkušených děvčat, která potřebují radu moudrého, dovolím si využít této příležitosti a na jeden takový dopis odpovědět.

Milý Vokoune!

Již dlouho se mi líbí kytarista jedné známé skupiny, ale stále jsem nemohla najít příležitost, jak mu vyznat své city. Až minulý týden jsem se s ním setkala na taneční zábavě ve výčepu. Ani jsem nemusela mluvit, mé oči řekly vše, Zdeněk mě vzal a už mě táhnul do takový ty komůrky pro muzikanty, co taky chodí švácet Argema. Tam se poblil, posral, vyvával se v tom a usnul. Myslíš, že mě miluje?

X. Y. Zetov

Milá Mončo,

to tě fakt nevím.